

Cartea lui Daniel - Numărul șaiszeci și opt

Dezvăluirea mesajului profetic al capitolului opt din Ezechiel: Legea duminicală și zilele de pe urmă

Jeff Pippenger
2024-02-01

Capitolul al optulea din Ezechiel este unul dintre cele mai ușoare capitole profetice din Scripturi. Capitolul are un punct de plecare distinct.

Și a fost, în anul al șaselea, în luna a șasea, în ziua a cincea a lunii, pe când ședeam în casa mea și bătrânii lui Iuda ședeau înaintea mea, că acolo a venit peste mine mâna Domnului Dumnezeu. Ezechiel 8:1.

Viziunea are o încheiere distinctă în capitolul unsprezece.

După aceea, Duhul m-a ridicat și, în vedenie, prin Duhul lui Dumnezeu, m-a adus în Caldeea, la cei duși în robie. Astfel, vedenia pe care o văzusem s-a ridicat de la mine. Atunci le-am spus celor duși în robie toate lucrurile pe care mi le arătase Domnul. Ezechiel 11:24, 25.

Viziunea din capitolul opt începe în ziua a cincea a lunii a șasea a anului al șaselea, cu doar o zi înainte ca data să coincidă cu „666”, și, într-adevăr, viziunea privește legea duminicală, care este semnul fiarei, al cărei număr este numărul „omului fărădelegii” și, totodată, numărul celei de-a opta împărății, care este dintre cele șapte. Cei care dobândesc biruința asupra numărului „666” primesc pecetea lui Dumnezeu, iar în capitolul nouă, pecetea lui Dumnezeu este așezată asupra poporului credincios al lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Și am văzut un alt semn în cer, mare și minunat: șapte îngeri având cele șapte plăgi de pe urmă; căci în ele se sfârșește mânia lui Dumnezeu. Și am văzut ca o mare de sticlă, amestecată cu foc; și pe cei ce biruiseră fiara și chipul ei și semnul ei și numărul numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu. Și cântau cântarea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule Atotputernic; drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al sfinților. Apocalipsa 15:1-3.

Chiar înainte de închiderea timpului de probă (căci cei șapte îngeri cu cele șapte plăgi de pe urmă vor vărsa mânia lui Dumnezeu în capitolul următor din Apocalipsă), poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este identificat. Acesta a dobândit biruința asupra a patru lucruri. Cuvântul tradus prin „biruință” înseamnă „a cuceri”. Credincioșii au cucerit fiara, icoana fiarei, semnul fiarei și numărul numelui ei. Biruința include faptul că ei înțeleg ce reprezintă cele patru simboluri. Numai un procent foarte mic de oameni cunoaște ce reprezintă de fapt acele patru simboluri profetice.

Lumea știa odinioară că papalitatea era Desfrânata Babilonului din capitolul șaptesprezece, dar, deși Cuvântul lui Dumnezeu a identificat Desfrânata din Tir, care a curvit cu împărății pământului, înțelegerea ei a fost dată uitării de-a lungul istoriei Statelor Unite. A dobândi biruință asupra fiarei înseamnă a împărți drept Cuvântul adevărului, stabilind că fiara profeției biblice este papalitatea. În

capitolul imediat următor, balaurul, fiara și prorocul mincinos conduc lumea spre Armagedon, iar credincioșii lui Dumnezeu din zilele de pe urmă trebuie să știe cine sunt acele trei puteri.

Și al șaselea înger și-a vărsat potirul peste râul cel mare, Eufratul; și apele lui au secăt, ca să fie pregătită calea împăraților din Răsărit. Și am văzut trei duhuri necurate, ca niște broaște, ieșind din gura balaurului, din gura fiarei și din gura prorocului mincinos. Căci sunt duhuri ale demonilor, săvârșind minuni, care se duc la împărații pământului și ai întregii lumi, ca să-i adune pentru bătălia zilei celei mari a lui Dumnezeu Cel Atotputernic. Iată, Eu vin ca un hoț. Fericit este cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea. Și i-a adunat laolaltă într-un loc numit, în limba ebraică, Armagedon. Apocalipsa 16:12-16.

Biruința asupra fiarei este biruința prin înțelegerea corectă a identității fiarei. Pasajul tocmai citat rostește o binecuvântare asupra celor ce veghează și își păzesc veșmintele; însă, până la plaga a șasea, timpul de har s-a închis pe deplin pentru toți oamenii. Când Mihail Se ridică, timpul de har al omenirii se închide, iar apoi sunt vărsate cele șapte plăgi de pe urmă. Nu există nicio posibilitate de a schimba veșmintele după închiderea timpului de har, totuși există un avertisment asociat cu plaga a șasea. Acel avertisment privește deținerea unei înțelegeri corecte cu privire la fiară înainte de închiderea timpului de har, iar dacă nu ai acea înțelegere, vei pierde haina neprihănirii lui Hristos înainte de închiderea timpului de har.

Cei care devin confuzi în înțelegerea cuvântului, care nu reușesc să vadă semnificația antihristului, cu siguranță se vor așeza de partea antihristului. Nu este acum vreme pentru noi să ne asimilăm cu lumea. Daniel stă la sorțul lui și la locul lui. Profețiile lui Daniel și ale lui Ioan trebuie înțelese. Ele se interpretează reciproc. Ele dau lumii adevăruri pe care fiecare ar trebui să le înțeleagă. Aceste profeții trebuie să fie o mărturie în lume. Prin împlinirea lor în aceste zile de pe urmă, ele se vor explica singure. Colecția Kress, 105.

Dacă o persoană nu înțelege că Antihristul este papalitatea, va sfârși de partea papalității sau, după cum a scris Ioan, va umbla goală și își va vădi rușinea. A dobândi biruința asupra fiarei înseamnă a înțelege că fiara este puterea papală și tot ceea ce este descoperit cu privire la ea. Cei care dobândesc biruința și înțeleg că papalitatea este omul păcatului vor trebui să înțeleagă că chipul papalității reprezintă principiul unirii Bisericii cu statul, cu Biserica exercitând controlul asupra acestei relații.

În cartea lui Daniel, alcătuirea fiarei, care este uniunea dintre biserică și stat, este reprezentată drept fărâdelegea pustiirii. Fărâdelegea este păcat, iar păcatul care alcătuiește fiara papală are loc atunci când împărații își predau puterea în mâna autorității papale. Procedând astfel, ei săvârșesc curvie duhovnicească, care este fărâdelegea pustiirii a lui Daniel și chipul fiarei al lui Ioan.

A dobândi biruința asupra chipului papal înseamnă a înțelege, prin Cuvântul lui Dumnezeu, că Statele Unite formează mai întâi această relație, o ratifică odată cu legea duminicală iminentă și apoi constrâng întreaga lume să accepte aceeași relație.

Relația dintre Biserică și stat care va fi impusă întregului pământ de către Statele Unite constă în guvernul mondial unic (Organizația Națiunilor Unite), care intră într-o alianță cu papalitatea, ca putere conducătoare în cadrul acestor aranjamente. A dobândi biruința asupra chipului fiarei

înseamnă a înțelege, prin Cuvântul profetic al lui Dumnezeu, că chipul fiarei reprezintă tocmai aceste lucruri.

Dobândirea biruinței asupra fiarei și a icoanei fiarei include dobândirea înțelegerii semnului autorității fiarei (papalității).

Semnul fiarei este păzirea forțată a duminicii ca Sabat al lui Dumnezeu. Dobândirea biruinței asupra semnului reclamă înțelegerea faptului că închinarea duminicală este închinare la soare și că nu este nimic altceva decât închinare păgână la Baal. Biruința include adevărul că nimeni nu primește semnul fiarei până când acesta nu este impus oamenilor.

Dar creștinii din generațiile trecute păzeau duminica, socotind că, făcând astfel, țineau Sabatul biblic; și există acum creștini adevărați în fiecare biserică, fără a excepta comuniunea romano-catolică, care cred cu sinceritate că duminica este Sabatul rânduit de Dumnezeu. Dumnezeu primește sinceritatea intenției lor și integritatea lor înaintea Lui. Dar când păzirea duminicii va fi impusă prin lege, iar lumea va fi luminată cu privire la obligația păzirii adevăratului Sabat, atunci oricine va călca porunca lui Dumnezeu, pentru a se supune unui precept care nu are o autoritate mai înaltă decât cea a Romei, va onora prin aceasta papalitatea mai presus de Dumnezeu. El aduce omagiu Romei și puterii care impune instituția rânduită de Roma. El se închină fiarei și chipului ei. Atunci când oamenii vor respinge instituția pe care Dumnezeu a declarat-o a fi semnul autorității Sale și vor onora, în locul ei, ceea ce Roma a ales ca însemn al supremației ei, vor primi astfel semnul loialității față de Roma — 'semnul fiarei'. Și abia când chestiunea va fi astfel așezată limpede înaintea poporului și acesta va fi adus să aleagă între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor, cei care stăruie în neascultare vor primi 'semnul fiarei'. Marea luptă, 449.

Cei care dobândesc biruința asupra fiarei, a icoanei fiarei și a semnului fiarei trebuie, de asemenea, să dobândească biruința asupra numărului numelui ei. În perioada istoriei când desfrânata din Tir nu fusese uitată, lumea protestantă știa că papalitatea era Antihristul. Ei știau că Pavel identificase papalitatea drept „cel nelegiuit”, „omul nelegiuirii”, „taina nelegiuirii” și „fiul pierzării; care se împotrivește și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau este închinat; așa încât el, ca Dumnezeu, se așază în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” Dar acum marea desfrânată din Tir a fost uitată.

În veacurile trecute au existat diverse aplicații ale isopsefiei sau ale gematriei care demonstau că numărul „666” simboliza papalitatea. Un exemplu clasic al acestui fapt este acela că pe mitra papei sunt scrise cuvintele Vicarius Filii Dei. „Vicarius Filii Dei” înseamnă „Locțiitorul Fiului lui Dumnezeu” și, prin urmare, face trimitere la pretenția sa de a sta în templul lui Dumnezeu, pretinzând că este Dumnezeu. Literele latine din Vicarius Filii Dei însumează numărul șase sute șaiszeci și șase.

Fiara, care este puterea papală, este identificată prin numărul ei, iar numărul ei este „666”, dar omul fărădelegii a primit o rană de moarte în 1798 și a fost dat uitării. În zilele din urmă, rana de moarte urmează să fie vindecată, iar vindecarea rănii de moarte identifică faptul că Statele Unite formează mai întâi, în propria lor națiune, o icoană a fiarei, iar apoi silesc lumea să facă la fel.

Icoana mondială a fiarei este deopotrivă îndoită și întreită. Este, profetic, îndoită, căci este alcătuită dintr-o combinație între biserică și stat, dar este întreită, întrucât este alcătuită din balaurul, fiara și prorocul mincinos. Când va fi instaurată uniunea întreită a chiar puterilor care vor conduce lumea la Armagedon, ele vor fi fiara care este a opta împărăție, care este din cele șapte, iar aceasta va fi, de asemenea, uniunea întreită a celei de-a șasea împărății. Numărul numelui fiarei în zilele de pe urmă este din nou „666”, căci el reprezintă trei împărății, dintre care fiecare face parte din cea de-a șasea împărăție.

A dobândi biruință asupra fiarei, a icoanei ei, a semnelor ei și a numărului numelui ei înseamnă a înțelege enigma potrivit căreia „al optulea este dintre cei șapte”, care este taina din Daniel doi, pentru a cărei înțelegere Daniel s-a rugat. Este un element al Apocalipsei lui Isus Hristos care este dezpecetluit chiar înainte de închiderea timpului de probă, căci, după cum a spus Ioan, „vremea este aproape.” Din acest motiv, cei ce dobândesc acea biruință sunt reprezentați ca fiind împreună cu îngerii care varsă plăgile, căci ei dobândesc biruința, sau înțelegerea profetică necesară, chiar înainte de închiderea timpului de probă.

Cei care înțeleg că Descoperirea lui Isus Hristos este dezpecetluită chiar înainte de închiderea timpului de probă și că numărul „666” este un element al acelei vedenii nu vor trece cu vederea faptul că vedenia din Ezechiel, capitolul opt, începe în ziua a cincea (care este ziua dinaintea zilei a șasea), în luna a șasea a anului al șaselea. Până la sfârșitul capitolului opt, douăzeci și cinci de bărbați se închină soarelui, iar capitolul nouă îi identifică pe cei care primesc pecetea lui Dumnezeu.

Contextul viziunii îl constituie semnul fiarei și pecetea lui Dumnezeu, iar viziunea este dezvăluită chiar înainte de închiderea timpului de probă care are loc odată cu legea duminicală, așa cum este tipificat prin numărul „666”. Însă închiderea timpului de probă identificată ca având loc odată cu legea duminicală în Statele Unite nu este închiderea timpului de probă pentru omenire; este închiderea timpului de probă numai pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea.

Viziunea este înfățișată ca având loc în Ierusalim, care este un simbol al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. La momentul legii duminicale din Statele Unite, Adventiștii de Ziua a Șaptea sunt singura categorie care, acolo și atunci, este trasă la răspundere pentru lumina Sabatului.

„Dacă lumina adevărului ți-a fost prezentată, descoperindu-ți Sabatul poruncii a patra și arătând că nu există niciun temei în Cuvântul lui Dumnezeu pentru păzirea duminicii, și totuși continui să te agăți de sabbatul fals, refuzând să sfințești Sabatul pe care Dumnezeu îl numește «ziua Mea cea sfântă», primești semnul fiarei. Când are loc aceasta? — Când te supui decretului care îți poruncește să încetezi lucrul duminica și să te închini lui Dumnezeu, deși știi că nu se găsește niciun cuvânt în Biblie care să arate că duminica este altceva decât o zi obișnuită de lucru, îți dai consimțământul să primești semnul fiarei și respingi pecetea lui Dumnezeu. Dacă primim acest semn pe frunte sau pe mână, judecățile rostite împotriva neascultătorilor trebuie să cadă asupra noastră. Dar pecetea Dumnezeului celui viu este așezată asupra celor care păzesc în mod conștiincios Sabatul Domnului.” Review and Herald, 27 aprilie 1911.

Viziunea din Ezechiel, de la capitolul opt până la capitolul unsprezece, identifică istoria care duce la închiderea timpului de probă pentru Ierusalim. Aceasta este înfățișată ca având loc cu doar o zi înainte de apariția numărului «666», iar capitolul opt identifică o răzvrătire care escaladează în Ierusalim, care culminează cu bărbații de frunte închinându-se soarelui, primind astfel semnul fiarei.

Capitolul al nouălea reprezintă un înger care străbate Ierusalimul (indicând astfel o progresie) și pecetluiește o clasă, înaintea îngerilor nimicitori care, ulterior, îi ucid pe toți cei ce nu au pecetea. Ambele capitole reprezintă o istorie progresivă care conduce la legea duminicală, în care o clasă se închină soarelui, iar cealaltă primește pecetea lui Dumnezeu. Cei răi sunt apoi înlăturați din Ierusalim, căci legea duminicală îi desparte pe cei răi de cei înțelepți.

Pecetluirea reprezentată în capitolul al nouălea din Ezechiel este aceeași cu pecetluirea reprezentată în capitolul al șaptelea din Apocalipsa.

Dacă astfel de scene urmează să vină, asemenea judecăți cutremurătoare asupra unei lumi vinovate, unde va fi refugiul pentru poporul lui Dumnezeu? Cum vor fi ei ocrotiți până va trece mânia? Ioan vede cum elementele naturii — cutremurul și furtuna — precum și frământările politice sunt reprezentate ca fiind ținute în frâu de patru îngeri. Aceste vânturi sunt ținute sub control până când Dumnezeu dă porunca să fie dezlănțuite. Aici stă siguranța Bisericii lui Dumnezeu. Îngerii lui Dumnezeu împlinesc porunca Lui, ținând înapoi vânturile pământului, pentru ca vânturile să nu sufle nici peste pământ, nici peste mare, nici peste vreun copac, până când slujitorii lui Dumnezeu vor fi pecetluiți pe frunțile lor. Îngerul puternic este văzut ridicându-se dinspre răsărit (sau de la răsăritul soarelui). Acest cel mai puternic dintre îngeri are în mână pecetea Dumnezeului celui viu, adică a Celui care singur poate da viață, care poate înscrie pe frunți semnul sau inscripția celor cărora li se va acorda nemurirea, viața veșnică. Este glasul acestui înger, cel mai puternic, care avea autoritatea de a porunci celor patru îngeri să țină în frâu cele patru vânturi până când această lucrare avea să fie împlinită și până când el avea să dea porunca să le dezlănțuie.

Cei care biruie lumea, firea pământescă și pe diavolul vor fi cei favorizați care vor primi pecetea Dumnezeului celui viu. Cei ale căror mâini nu sunt curate, ale căror inimi nu sunt pure, nu vor avea pecetea Dumnezeului celui viu. Cei care plănuiesc păcatul și îl înfăptuiesc vor fi trecuți cu vederea. Numai cei care, în atitudinea lor înaintea lui Dumnezeu, ocupă poziția celor ce se pocăiesc și își mărturisesc păcatele în marea Zi a Ispășirii antitipice, vor fi recunoscuți și însemnați ca vrednici de ocrotirea lui Dumnezeu. Numele celor care privesc statornic, așteaptă și veghează pentru arătarea Mântuitorului lor — mai stăruitor și mai doritor decât aceia care așteaptă dimineața — vor fi trecute la numărul celor pecetluiți. Cei care, având toată lumina adevărului fulgerând asupra sufletelor lor, ar trebui să aibă fapte corespunzătoare credinței pe care o mărturisesc, dar sunt ademeniți de păcat, ridică idoli în inimile lor, își corup sufletele înaintea lui Dumnezeu și îi pângăresc pe cei ce se unesc cu ei în păcat, își vor avea numele șterse din cartea vieții și vor fi lăsați în întunericul miezului nopții, neavând untdelemn în vasele lor împreună cu candelile lor. 'Pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele Neprihănirii, cu tămăduire sub aripile Lui.'

Această pecetluire a slujitorilor lui Dumnezeu este aceeași care i-a fost arătată lui Ezechiel în vedenie. Și Ioan fusese martor al acestei revelații deosebit de cutremurătoare. El a văzut marea și valurile vuind, iar oamenii își dădeau sufletul de groază. El a privit pământul clătinându-se și munții strămutați în mijlocul mării (lucru care are loc în mod literal), apele ei vuind și tulburându-se, iar munții cutremurându-se din pricina umflării lor. I s-au arătat urgiile, molima, foametea și moartea, îndeplinindu-și înfricoșătoarea misiune. Mărturii pentru slujitori, 445.

Pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii din Apocalipsa, capitolul șapte, este de asemenea reprezentată în Ezechiel, capitolul nouă, iar îngerul pecetluirii este cel mai puternic înger, care se ridică dinspre răsărit. Cei pierduți, ale căror nume sunt șterse din Cartea Vieții, sunt reprezentați ca neavând "untdelemn în vasele lor, alături de candelile lor." Cele două clase din vedenia lui Ezechiel, capitolele opt până la unsprezece, sunt fecioarele înțelepte și nebune din Matei douăzeci și cinci și, prin urmare, sunt Adventiști.

"Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist." Tragedia veacurilor, 393.

Sora White identifică în mod specific Ierusalimul din vedenia lui Ezechiel ca fiind adventismul:

Adevăratul popor al lui Dumnezeu, care are la inimă spiritul lucrării Domnului și mântuirea sufletelor, va privi întotdeauna păcatul în adevăratul său caracter păcătos. Ei vor fi întotdeauna de partea unei abordări credincioase și fără ocolișuri a păcatelor care îi înfășoară așa de lesne pe cei din poporul lui Dumnezeu. Mai ales în lucrarea de încheiere pentru biserică, în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii care urmează să stea fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu, vor simți cel mai adânc nelegiuirile poporului care se declară al lui Dumnezeu. Acest lucru este înfățișat cu putere de ilustrarea profetului a lucrării de pe urmă, sub chipul unor bărbați, fiecare având în mână o armă de nimicire. Unul dintre ei era îmbrăcat în in, având la brâu călimara de scriitor. „Și Domnul i-a zis: Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei.” Mărturii, volumul 3, 266.

Viziunea din Ezechiel, capitolele opt până la unsprezece, se adresează în mod direct istoriei Adventismului până la și în timpul legii duminicale. Ea identifică cele două clase de închinători care se află în Ierusalim (Adventism) și este asociată profetic cu Apocalipsa lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înainte de închiderea timpului de probă, căci referințele sale inițiale prezintă numărul „666” în simbolism profetic. Procedând astfel, ea identifică unul dintre cele patru lucruri asupra cărora cei înțelepți trebuie să dobândească biruință în zilele din urmă, iar acele patru lucruri fac parte din lumina celui de-al optulea, care este „dintre cei șapte”. Apocalipsa, capitolul cincisprezece, identifică de asemenea faptul că aceia care dobândesc biruință asupra celor patru aspecte simbolice ale papalității cântă cântarea lui Moise și a Mielului.

În ziua aceea, Isaia, în capitolul douăzeci și șapte, spune că dreptii zilelor de pe urmă vor cânta cântarea viei, o cântare pe care Mielul a cântat-o când a umblat printre oameni, care identifică un popor ales ce este lăsat deoparte, pe măsură ce se alege un nou popor ales. Această cântare este cântată de „cei înțelepți” ai zilelor de pe urmă, în timpul pecetluirii din Ezechiel, capitolul nouă, și

Apocalipsa, capitolul șapte. Vedenia lui Ezechiel din capitolele opt până la unsprezece face parte din însăși acea cântare.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Adevăratul popor al lui Dumnezeu, care are la inimă spiritul lucrării Domnului și mântuirea sufletelor, va privi întotdeauna păcatul în adevăratul său caracter păcătos. Ei vor fi mereu de partea unei abordări credincioase și fără ocolișuri a păcatelor care îi înfășoară atât de lesne pe poporul lui Dumnezeu. Mai ales în lucrarea de încheiere pentru biserică, în vremea pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, care trebuie să stea fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu, vor simți cel mai adânc nelegiuirile poporului care se mărturisește a fi al lui Dumnezeu. Aceasta este înfățișată cu putere prin ilustrarea profetului a lucrării de pe urmă, sub chipul bărbaților, fiecare având în mână o armă de nimicire. Unul dintre ei era îmbrăcat în in și avea la brâu o călimară de scriitor. 'Și Domnul i-a zis: Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor ce se săvârșesc în mijlocul ei.'

Cine stă în sfatul lui Dumnezeu în vremea aceasta? Sunt oare aceia care, în fapt, scuză nelegiuirile din rândul poporului mărturisitor al lui Dumnezeu și care cârtesc în inimile lor, dacă nu chiar pe față, împotriva celor ce ar muștra păcatul? Sunt ei aceia care iau poziție împotriva lor și simpatizează cu cei ce săvârșesc răul? Nicidecum! Dacă nu se pocăiesc și nu părăsesc lucrarea lui Satana de a-i asupri pe cei care poartă povara lucrării și de a întări mâinile păcătoșilor în Sion, nu vor primi niciodată semnul aprobării cu care Dumnezeu pecetluiește. Ei vor cădea în nimicirea generală a celor răi, reprezentată prin lucrarea celor cinci bărbați care poartă unelte de nimicire. Luați bine seama la acest punct: Cei care primesc semnul curat al adevărului, lucrat în ei prin puterea Duhului Sfânt, reprezentat de semnul pus de omul îmbrăcat în in, sunt aceia care „suspină și gem pentru toate urâciunile care se săvârșesc” în biserică. Iubirea lor pentru curăție și pentru onoarea și slava lui Dumnezeu este de așa natură, iar ei au o vedere atât de limpede a caracterului peste măsură de păcătos al păcatului, încât sunt reprezentați ca fiind în agonie, chiar suspinând și plângând. Citiți capitolul al nouălea din Ezechiel.

Dar măcelul general al tuturor acelor care nu văd astfel marea deosebire dintre păcat și neprihănire și nu simt precum aceia care stau în sfatul lui Dumnezeu și primesc semnul este descris în porunca dată celor cinci bărbați cu uneltele de ucidere: „Mergeți după el prin cetate și loviți: să nu vă cruțe ochiul, nici să nu vă fie milă: nimiciți cu desăvârșire bătrâni și tineri, fecioare, prunci și femei; dar să nu vă apropiați de niciun om asupra căruia este semnul; și începeți de la sanctuarul Meu.” Mărturii, volumul 3, 266, 267.